

1

M_{arion}

Chris Hooper sokat álmódott a szörnyekről.

Gyermekkorában, ahogy a többi kölyök, imádta és csodálta őket, de a generációkkal előtte született gyerekektől eltérő módon az ő esetében voltak olyan helyek, ahová elmehetett, amiket felderíthetett – helyek, ahol rájuk találhatott. A szörnyek már nem csupán a mesekönyvek lapjain, a digitális adattárakban vagy a filmkészítők képzeletében léteztek: az emberi faj kapukat nyitott az űrre, a világmindenségre, ahol a lehetőségek egész galaxisa várt az érkezőkre.

Így történhetett meg, hogy kicsi kora óta, amióta először felnézett a csillagokra, ezek az álmok kitartottak mellette.

A húszas évei elején egy esztendőn át a Callistón, a Jupiter egyik holdján dolgozott. Bányász volt, a több mérföld mély tárnákból hordta fel a felszínre a kifejtett ércet. Az egyik közeli bá-

nyában egy kínai vájárcsapat átfúrta a sziklapadozatot, és ezzel átjárót nyitott egy felszín alatti tengerhez. Abban a tengerben különböző rákok is éltek, meg apró halak, és karcsú, több száz láb hosszú lények, amelyek leginkább a pálmalevelekre emlékeztettek. Érdekesekek voltak, de Chris Hooper képzeletét egyik sem indította be túlságosan.

Amikor elhagyta a naprendszert, hogy a mélyűrben dolgozzon, mérnökként utazgasson a különböző teherszállító, felfedező és bányász hajókon, a távoli aszteroidákon, bolygókon és holdakon, ahol megfordult, elszánt kitartással kereste az idegen életformák létezésére utaló nyomokat. Bár a felnőttkor a maga hétköznapi eseményeivel és problémáival (a családtól való elszakadás, a megfelelő jövedelem biztosítása, az általános jólét és megélhetés) jelentősen csökkentette a gyermekkorában rá jellemző képzelőerőt, továbbra sem tett le arról, hogy különböző történetekkel szórakoztassa magát. Sajnos, ahogy teltek az évek, szembe-sülnie kellett azzal, hogy a valós események a közelében sincsenek azoknak, amelyeket kitalált, amelyeket ő teremtett meg.

Ahogy múlt az idő, egyre inkább beletörődött abba a ténybe, hogy a szörnyek csak azelőtt minősülnek szörnyeknek, hogy megtalálják őket; lassanként elfogadta, hogy az univerzum talán mégsem olyan érdekes és izgalmas hely, amilyennek egykor gondolta.

Legalábbis ezen a részén nem.

A Marion négy dokkjának egyikében dolgozva időnként megállt, hogy lenézzen a bolygóra, amitől már undorodott, amit már borzalmasan unt. LV178... A lakhatatlan, szűnni nem akaró viharok által meggyötört pokoli kősziklát még annyira se becsülték, hogy normális nevet adjanak neki. Hooper három hosszú évet töltött itt, és ugyan rengeteg pénzt keresett, de nem volt alkalma arra, hogy elköltse.

A trimonit volt az ember által ismert legkeményebb, legerősebb anyag, ezért az ilyen gazdag lelőhelyek kiaknázása mindig kifizetődő vállalkozásnak számított. Hooper minden ötvennapos hosszú műszak végén megígérte magának, hogy egy nap majd hazatér innen, visszamegy a két fiához és a feleségéhez, akiktől már

hét esztendeje elszakadt. Egy nap... Egyszer. Valamikor biztosan. Egy ideje ebben sem volt biztos. Annyira megszokta az itteni életet, hogy úgy érezte, minél tovább marad, annál nehezebben tud majd elszakadni tőle, annál nehezebb lesz a változtatás, a visszatérés.

– Hoop!

A hang hallatán összerezzen. Megfordult, és a vigyorgó Jordanre nézett.

Egy évvel korábban, rövid időre összejött a nővel, aki melleleg a kapitánya volt. Az ilyen helyeken, ahol az emberek összezárva élnek és stresszes munkát végeznek, gyakran jöttek létre hasonló kapcsolatok, amelyeknek aztán nagyon hamar vége is lett. Hoop örült annak, hogy a történetek után is közel maradtak egymáshoz, egyikük sem gyűlölte meg a másikat. Azt követően, hogy a kapcsolatukból kikerült az a bizonyos, szerelemhez hasonló érzelem és a testiség, valóban jó barátokká váltak.

– Lucy! Ne csináld ezt, összeszarom magam a félelemtől!

– Mi az, hogy „Lucy”? Neked Jordan kapitány vagyok! – Jordan úgy vizsgálta meg a gépet, amin Hooper éppen dolgozott, hogy közben egyetlen pillantást sem vetett az ürre néző ablak irányába. – Minden rendben?

– Persze. A hőterelő lapokat ki kell cserélni, de majd szólok Powellnek meg Welfordnak, csinálják meg.

– A rettenet-ikreknek? – kérdezte Jordan mosolyogva. Powell hat láb, hat hüvelyk magas, fekete bőrű, karóvékony férfi volt. A fehér bőrű Welford több mint egy lábbal alacsonyabb volt nála, de legalább kétszer annyit nyomott. Jobban már nem is különbözhetek volna egymástól, mégis mindketten mérnökként szolgáltak a hajón, és mind a ketten imádtak okoskodni.

– Még mindig nincs kapcsolat? – kérdezte Hoop.

Jordan egy pillanatra összeráncolta a homlokát. Abban, hogy megszakadt a kapcsolat a felszínnel, nem volt semmi különös, már többször előfordult, de az most esett meg először, hogy két teljes napig nem sikerült orvosolni a problémát.

– Még sosem láttam olyan vihart, amilyen most odalent tombol – mondta a nő az ablak irányába biccentve. Háromszáz mérföld magasságból a bolygó még a szokásosnál is lakhatatlanabbnak tűnt; az égett narancssárga és sárga színek, a barna és a vörösvörös árnyalatai, valamint az egyenlítő térségében megjelenő, sötétebb foltok, a hurrikántölcsérek mind arra utaltak, iszonyatos lehet a helyzet odalent. – Hamarosan javulnia kell a helyzetnek. Még nem aggódom, de azért örülnék, ha ismét beszélhetnénk a kompokkal.

– Igen. Ahogy én is. Így, a műszakok között a Marion olyan, mint egy szellemhajó.

Jordan bólintott. Látszott rajta az aggodalom. Hoop egy zavarba ejtő pillanatig úgy érezte, mondania kellene valamit, hogy enyhítsen a nő nyilvánvaló aggodalmán, hogy megvigasztalja, de végül hallgatott. Azért éppen Jordan volt a kapitány, mert kezelni tudta az ilyen és hasonló helyzeteket. Ezért, meg azért, mert pokolian kemény csaj volt.

– Lachance ma este spagettit készít – közölte Jordan.

– Ahhoz képest, hogy francia, elég jók az olasz kajái.

Jordan erőltetetten felnevetett, Hoop ennek ellenére továbbra is érezte a belőle áradó feszültséget.

– Lucy, a vihar az oka mindennek. Ennyi az egész – mondta Hoop. Biztos volt benne, hogy tényleg ez a helyzet, viszont abban is biztos volt, hogy az ilyen viharok nagyon könnyen komoly katasztrófákat okozhatnak. Odakint, az űr ismert részének legtávolabbi kvadránsában – annak ellenére, hogy felhasználták a rendelkezésükre álló eszközöket, technikát és tudást, miközben teljesíteni akarták a Kelland Bányatársaság követeléseit – igazán nem kellett sok ahhoz, hogy valami balul süljön el.

Hoop még sosem találkozott olyan hajómérnökkel, aki bármilyen tekintetben jobb lett volna nála. Tisztában volt azzal, hogy éppen emiatt lehet ezen a helyen, emiatt kapta meg az állást. Jordan tapasztalt pilóta és gyakorlott kapitány volt, elképesztő dolgokat tudott, ráadásul sosem vesztette el a fejét. Lachance cinikus volt és mogorva, viszont kiváló pilótának bizonyult, és volt

egy olyan hasznos tulajdonsága, ami megkülönböztette a kollégáitól: tisztelte az úrt, sosem becsülte alá a veszélyeket. Ami a csapat többi tagját illeti, nos, a társaság első ránézésre szedett-vedett volt, de mindenki tökéletesen és profi módon el tudta végezni a munkáját, mindenki alkalmas volt arra a feladatra, amit ráosztottak. A bányászok egytől egyig kipróbált fickók voltak, sokan közülük a Jupiter és a Neptun holdjain szereztek komoly tapasztalatokat. Szívósak voltak és zordak, kemények, akár a trimonit, amit bányásztak, ennek ellenére nagyon is jól tudták, mi a humor.

De nincs az a tapasztalat és magabiztosság, nincs az a keménység és makacsság, amit a sors ne tudna egyetlen mozdulattal megszüntetni. Mindenki tudta, milyen veszélyeket rejt a vállalkozás, de az emberek többsége már hozzászokott ahhoz, hogy ilyen körülmények között, állandó feszültségben, a fáradhatatlanul ólálkodó halál közvetlen közelében éljen.

Alig hét hónap telt el azóta, hogy az egyes dokknál – a Samson komp érkezésekor bekövetkezett baleset során – elvesztettek három bányászt. A dologról tényleg senki sem tehetett, az emberek csupán egyetlen hibát követtek el: azután, hogy ötven napot a bányában töltöttek, szerettek volna minél hamarabb visszajutni a fedélzet viszonylagos kényelmébe. A légszilip nem záródott be megfelelően, a jelzőberendezés meghibásodott – két férfi és egy nő megfulladt, mire rendbe tették a dolgokat.

Hoop tudta, Jordannek még mindig álmatlan éjszakái vannak a történetek miatt. Azután, hogy részvétét nyilvánította a bányászok családtagjainak, a kapitány három teljes napig ki se mozdult a kabinjából. Hoop ezt sem tartotta a gyengeség jelének; előtte ez is azt bizonyította, hogy Jordan állati kemény nő, akinek mellesleg van szíve.

– Persze, a vihar. Mi más lenne a gond? – mormolta Jordan. Elhajolt Hoop mellett, nekítámasztotta a vállát a hajófalnak, kinézett az ablakon. A vihar egyértelmű jelei ellenére a bolygó gyönyörű volt. A nő megállapította, hogy egy zseniális festőművész

palettáján kívül talán sehol sem látni olyan káprázatos, őszi színeket, mint itt. – Kurvára utálom ezt a helyet!

– Megértem. De ne feledkezz meg arról, amit azért kapunk, mert itt vagyunk.

– Hah! A fizetés! Hát persze! – Jordanról a hangja elárulta, hogy ismét szentimentális hangulatban van. Hoopnak ez sosem tetszett, de kénytelen-kelletlen elviselte a dolgot; úgy gondolta, ez az ára annak, hogy közel kerültek egymáshoz. A legénység többi tagja sosem láthatta ilyenek a kapitányt.

– Mindjárt végzek – mondta Hoop, miközben a lábujjával megbökdösött egy kilazult csövet. – Találkozzunk a pihenőben! Mondjuk, egy óra múlva? Biliárdozhatnánk egyet.

Jordan feljebb húzta az egyik szemöldökét.

– Egy újabb visszavágó?

– Igazán hagyhatnád, hogy megint nyerjek...

– Biliárdban még soha a büdös életben nem győztél le!

– Viszont megengedtem, hogy játssz a dákómmal...

– Mint kapitány, ezért most rögtön bevarrhatnálak a fogdába!

– Be. Csináld csak! Egyedül viszel oda, vagy iderendeled a se-reget?

A nő hátat fordított Hoopnak.

– Ne szórakozzon, főmérnök úr! És főleg ne vesztegesse az időt! Munkára!

– Értettem, kapitány! – Hoop a nő után nézett, aki végigsietett a félhomályos folyosón, és kilépett a félrecsúszó ajtón.

A férfi ismét egyedül maradt.

Egyedül az atmoszférával, a hangokkal, a hajó szagával...

A bűzzel, amit az űrbolhák, azok a nyomorult kis élősködők bocsátottak ki magukból, amelyeknek a legénység erőfeszítései ellenére is sikerült életben maradniuk és szaporodniuk. Az apró lények jellegzetes szagú váladékot bocsátottak ki magukból, és amikor milliónyian voltak, az undorító anyag szaga áthatóvá vált, minden lélegzetvételnél érezni lehetett.

A gépek és berendezések zümmögéséhez Hoop már annyira hozzászokott, hogy csak akkor tűnt fel neki a hang, ha erősen

koncentrált. A távolból időnként csattanások hallatszóttak, a szellőztetők folyamatosan pumpálták a sziszegő levegőt, néha-néha megreccsent az apró pozícióváltást végrehajtó hajó teste. Hoop a zajok némelyikéről pontosan tudta, milyen forrásból erednek, mi okozza őket. Már többször előfordult, hogy abból jött rá egy-egy berendezés meghibásodására, úgy fedezte fel egy-egy ajtó beragadását, a szellőzőcsövek szigetelésének leválását vagy éppen a világítótesteknél jelentkező üzemzavart, hogy nem hallotta a jellegzetes, megszokott neszeket.

A szokásos hangokon kívül időnként rejtélyes zörejek, csattanások visszhangoztak végig a hajón. Hoopnak néha olyan érzése támadt, hogy tétova, nehéz léptek dobbanását hallja a távolabbi folyosókról, egyszer-kétszer pedig meg mert volna esküdni rá, hogy pár szinittel távolabb felsikoltott valaki. Lachance ezekről a zajokról azt mondta, hogy a hajó adja ki magából, még hozzá azért, mert üvölt az unalomtól. Hoop őszintén remélte, tényleg csak ennyiről van szó.

A hajó óriási volt, Hoopnak jó félórájába is beletelt, mire az orrból átgyalogolt a farokrészbe. Óriási volt, de az űrben így is jelentéktelen kis porszemnek látszott. A végtelen tér negatív hatást gyakorolt Hoopra – amikor túlságosan sokat foglalkozott azazal, mi veszi körül, gyakran olyan érzése támadt, hogy pillanatokon belül szétrobban, darabokra szakad, sejtekre, molekulákra bomlik az egész teste, és ilyen formában visszatér oda, a kozmoszba, ahonnan eredetileg származott. Úgy érezte, az őt alkotó anyag azonos azzal, amiből a csillagok összeállnak, és újra meg újra eszébe jutott a gyermekora, amikor még szörnyekről álmodozott és arról, hogy felkutatja az űrt, megkeresi a bestiákat, és végez velük. Akkoriban ennek a gondolatnak a hatására különlegesnek érezte magát, most azonban az ellenkezője történt: felfogta, hogy mennyire kicsi és mennyire jelentéktelen, milyen szármalmasan aprócska az erő, amivel rendelkezik.

És felfogta azt is, hogy a Marionon összezsúfolt emberek valójában egyedül vannak a térnek ezen a pontján, senki más nincs itt rajtuk kívül.

Kirázta a fejéből a kellemetlen érzéseket keltő gondolatokat, és folytatta a munkáját. A kelleténél jóval nagyobb zajt csapott – azt akarta, ha már más nincs mellette, legalább a hangok ott legyenek körülötte. Már alig várta, hogy biliárdozhasson Jordan-nal, aki biztosan újra el fogja kenni a száját. Amellett, hogy kollégák voltak, elég jól megismerték egymást. Úgy gondolta, Jordan az a személy, akit a környezetében élők közül leginkább a barátjának nevezhet.

* * *

A pihenésre kijelölt részt négy kabin alkotta a Marion lakószektorának hátsó részén. A négy kabinban mozi működött, volt egy zeneterem és egy olvasószoba, amelyben kényelmes karoszékeket és szövegek megjelenítésére alkalmas eszközöket helyeztek el, és persze ott volt Baxter bárja is, a BeeBee. Josh Baxter, aki mellest a hajó kommunikációs tisztje volt, amikor éppen kocsmárosként dolgozott, remek koktélokot tudott készíteni.

Annak ellenére, hogy a lakószektor és raktárrészleg közé ékeltek be, a BeeBee volt a hajó társasági életének központja. A helyiségben két biliárdasztal, egy pingpongasztal és néhány ál-antik komputeres játékkonzol állt az asztalok és a mellettük elhelyezett székek között. A cég nem tartotta fontosnak, hogy komolyabb összeget áldozzanak a belső terek megtervezésére és kiépítésére, ezért a mennyezeten csövek és kábelek futottak, a padlót fémlapok borították, a falakat eredetileg nem dekorálták ki, le se festették. A kocsmatörzsvendégei minden tőlük telhetőt elkövettek, hogy otthonosabbá varázsolják a helyet. A székeket és a padokat kipárnázták, hangulatlámpákat szereltek fel, a falakra színes takarókat akasztottak. Némelyikre képeket, mintákat festettek, némelyiket szétvagdosták, hogy azután rongyszőnyeget készítsenek belőlük. Ezeknek a házilag készített falvédőknek és festményeknek köszönhetően a hely vidámabbá vált, a bohémtnyákhhoz, a művészkocsmákhoz hasonlatossá.

A bányászok a bolygón lehúzott ötvennapos műszakok után gyakran itt töltötték a szabadidejüket. Annak ellenére, hogy az

alkohol árusítását és fogyasztását szigorúan szabályozták, a bárban időként nagyon kellemesen telt az idő, néha óriási bulikat rendeztek.

Jordan kapitány nem gátolta meg, hogy az emberek jól érezzék magukat, sőt bátorította is őket erre, mert úgy gondolta, az egész hajón ez az egyetlen olyan hely, ami alkalmas a felgyülemlett feszültség levezetésére. Az emberek nem kommunikálhattak odahaza hagyott szeretteikkel (a távolság olyan óriási volt, hogy képtelenség lett volna normális, interaktív kapcsolatot teremteni a két pont között), így más módon kellett pótolniuk az otthonukat. A BeeBee tökéletesen megfelelt a célra.

Amikor Hoop belépett, a helyiség gyakorlatilag üres volt. A műszakváltások közötti nyugalmas időszakokban Baxternek lehetősége nyílt arra, hogy rendet tegyen, kicsit kitakarítson, és felkészüljön a következő nagy rohamra. Csendesen dolgozgatott a pult mögött, sörösüvegeket pakolászott, előkészített némi dehidratált rágcsálnivalót. A hajón a víznek mindig fémíze volt, ezért Baxter általában sörben hidratálta a snackeket. Még senki sem panaszkodott nála emiatt.

– Éés... megjött! – mondta Jordan. Az egyik biliárdasztal mellett, egy magas bárszéken ült, a kezében egy üveget tartott. – Viszátért, hogy elszenvedjen egy újabb vereséget. Szerinted is ki fog kapni, Baxter?

Baxter köszönés helyett csak odabólintott Hoopnak.

– A lúzer megint szívni fog – mondta.

– Pontosan! Lúzer...

– Ha nem akarsz játszani... – kezdte Hoop.

Jordan lecsúszott a székről, lekapott egy dákót az állványról, és odadobta Hoopnak. Abban a pillanatban, ahogy a férfi elkapta a dákót, jelzett a hajó interkomja.

– Na ne! Mi az már megint? – sóhajtott fel Jordan.

Baxter előrehajolt a pult fölött, és megnyomta a készülék egyik gombját.

– Kapitány! Valaki! – hallatszott a pilóta, Lachance hangja.

– Gyertek fel a hídra! Most! Adást fogtunk az egyik komptól!

– Francia akcentusa jóval erősebb volt a megszokottnál. Ilyesmi akkor következett be nála, amikor ideges volt vagy stresszes; az ő esetében egyikre sem került sor túl gyakran.

Jordan a pulthoz ugrott, megnyomta a készülék másik gombját.

– Melyiktől?

– A Samsontól. Kész káosz az egész!

– Hogy érted azt, hogy kész káosz? – A háttérből, a zavarosan beszélő Lachance mögül izgatott zsvaj hallatszott, amibe sztatisztikus sistergéssel keveredő sikoltozás hasított bele.

Hoop összenézett a kapitánnyal. Futásnak eredtek, Baxter gondolkodás nélkül csatlakozott hozzájuk.

* * *

A Marion nagy hajó volt, sokkal inkább megfelelt volna a valódi, felszín alatti bányászati műveletekhez, mint a felszíni trionitfejtéshez. Beletelt pár percbe, míg a kapitány és társai feljutottak a hídra. Először a lakószektort körbefogó, ívelt folyosón futottak végig, azután liftbe szálltak, és feljebb mentek három szinttel. Amikor beléptek az ajtón, beleütköztek Garciába és Kasjanovba. A többiek már ott voltak.

– Mi történt? – kérdezte Jordan.

Baxter a kommunikációs konzolhoz rohant. Lachance azonnal felállt a konzol előtti székből, hogy helyet adjon neki. Baxter a fejére tett egy fejhallgatót, bal kezét pedig végighúzta néhány kapcsolón és gombon.

– Pár perccel ezelőtt hallottunk valamit a sztatisztikus zörején túlról – mondta Lachance. – Minél magasabbra jut a komp, annál tisztább az adás. – Lachance gúnyneve „Zéró esély” volt, mert mindig, mindenhez pesszimista módon állt hozzá. Annak ellenére, hogy mindennek a rossz oldalát nézte, a legénység leg-higgadtabb tagjának tartották. Éppen ez volt az oka annak, hogy belső feszültségről árulkodó arca láttán Hoop még izgatottabbá vált.

A hídon körben elhelyezett hangszórókból recsegés és nehéz lélegzés hallatszott.

– Samson, Jordan kapitány a hídon van! – mondta Baxter. – Kérem, adják meg a...

– Kurvára nincs időm arra, hogy bármit is megadjak! Készítsetek elő azokat a kurva medikai kapszulákat! – A hang torz volt, így nem tudták megállapítani, kié lehet.

Jordan felkapta a Baxter konzolján heverő headsetet. Hoop körbenézett, a többiekre pillantott, akik vele együtt ott álltak a kommunikációs pult mögötti részen. A híd elég tágas volt, az emberek mégis egymáshoz húzódtak. Minden arcon feszültség látszott, még Karen Sneddon tudományos főtisztén is, pedig őt aztán semmivel sem lehetett meglepni vagy megijeszteni. A vékony, komoly arcú nő már több bolygón és aszteroidán járt, mint a többiek együttvéve, elképesztő dolgokat látott, most mégis félelem villant a szemében.

– Samson, itt Jordan kapitány! Mi folyik ott? Mi történt odalent, a bányában?

– ...lények! Mi...

A kapcsolat váratlanul megszakadt. A hídra vastag lepelként borult rá a csend. Az ürre és a bolygóra nyíló széles és magas ablakok túlsó oldalán semmi olyasmit nem lehetett látni, ami bármiféle változásra utalt volna. A fedélzeten a megszokott módon zümmögtek és mormoltak a berendezések, legfeljebb a hídon összegyűlt emberek ideges, szaggatott légzése tűnhetett furcsának.

– Baxter – mondta Jordan halkán –, állítsd helyre a kapcsolatot! Beszélni akarok velük.

– Már csinálom – felelte a kommunikációs tiszt.

– Lények? – Garcia, a hajó orvosa idegesen megvakarta az állát. – Eddig még soha senki nem látott lényeket odalent. Vagy tévedek?

– Ezen a sziklatömbön baktériumokon kívül nincs semmi élő – mondta Sneddon, miközben idegesen egyik lábáról a másikra állt. – Talán nem is azt mondták, hogy „lények”. Talán azt, hogy „tények”, vagy „fények” vagy valami hasonló.

– Rajta vannak már a szkenneren? – kérdezte Jordan.

Baxter balra mutatott, ahol a konzol tetejébe három monitort építettek be. Az egyikén, a matt sötétzöld háttér előtt két apró fénypötty látszott, amelyek gyorsan a hajó felé tartottak. A bolygó felső atmoszférájában dúló elektromos viharok okozta interferencia miatt, cikázó villámok jelentek meg a monitoron, de a két pont ekkor sem tűnt el. A jelek szerint határozottan haladtak a céljuk felé.

– Melyik a Samson? – kérdezte Hoop.

– Az elől haladó – mondta Lachance. – A Delilah a második.

– Úgy tíz perc múlva beérnek – mondta Jordan. – A Delilah-val van kapcsolatunk?

Csend. Ez éppen elég volt válasz gyanánt.

– Nem vagyok biztos benne, hogy... – kezdte Hoop. Azt akarta mondani, nem biztos, hogy engedélyezhetik a kompok dokkolását, de nem fejezhette be a mondatot, mert a hangszórók ismét megreccsentek.

– ... az arcukra tapadtak! – mondta a hang, amit még mindig nem ismertek fel.

Baxter elfordított néhány tárcsát. A konzolja fölött aktiválódott egy nagyobb monitor, amelyen egy elmosódott arc jelent meg. Hoop felismerte: a Samson pilótája, Vic Jones volt az.

Hoop megpróbált a pilóta mögé nézni, szemügyre venni a kabin belsejét, de a komp olyan meredeken emelkedett a bolygótól a hajó irányába, és ennek következtében olyan hevesen rázkódott, hogy a képen alig-alig lehetett beazonosítani egy-egy foltot.

– Hányan vannak veled? – kérdezte Hoop.

– Hoop? Te vagy az?

– Igen.

– A másik műszakhoz tartozók találtak valamit! Valami... izonyatosat! Néhányuk... – A pilóta hangja ismét beleveszett a zörejekbe; az atmoszferikus káosz miatt még inkább szétesett a monitoron látható kép.

– Kasjanov! Garciával együtt menj át a gyengélkedőre! Izzítástok be a medikai egységeket! – mondta Jordan a doktornőnek és az ápolónak.

– Most hülyéskedsz? – kérdezte Hoop.

Jordan a férfi felé fordult, de mielőtt megszólalhatott volna, ismét előreccsent Jones hangja:

– ... mind a négyen. Csak én meg Sticky nem, csak kettőnk-höz nem értek hozzá. Most jól vannak, de... – Szünet. – ... reszketnek és fröcskölnek, és... – Újabb szünet. – ... a dokkolást!

– Lehet, hogy megfertőződtek! – mondta Hoop.

– Éppen ezért kell rögtön a gyengélkedőre vinni őket.

– Ez most kibaszott komoly dolog! – Hoop a nagy monitor felé bólintott, amelyen hol felvillant, hol eltűnt Jones képe. A pilóta hangja időnként megszólalt, de pár szó elhangzása után ismét belefulladt a sistergésbe. Nem sokat lehetett kihámozni abból, amit mondott, de a hangja elárulta, hogy borzalmasan megijedt valamitől. – Ez a srác... ez beszart a félelemtől!

Kasjanov és Garcia kisietett a hídról. Hoop segítségkérően nézett Sneddonra, ám a tudományos tiszt éppen Baxter székének támlájára hajolt, és homlokráncolva próbálta kihámozni a zörejek közül Jones szavait.

– Jones, mi a helyzet a Delilah-val? – kérdezte Jordan. – Jones?

– ... ugyanakkor indult... Valami feljutott a fedélzetre, és...

– Mi jutott fel a fedélzetre?

A monitorról eltűnt a kép, csak szürke pöttyöket lehetett látni. A hangot ismét elnyelte a sztatikus zöreje. A hídon tartózkodók döbbenetesen meredtek egymásra.

– Lemegyek a dokkfedélzetre – jelentette ki Jordan. – Cornell, te velem jössz! Baxter, irányítsd őket a hármass dokkba!

Hoop idegesen, hitetlenkedve felnevetett.

– Őt viszed, hogy fedezzen?

– Cornell a biztonsági tisztünk, Hoop!

– De hiszen ez egy iszákos dög!

Cornell nem nézett Hoopra, egyetlen szóval sem tiltakozott.

– Van fegyvere – mondta Jordan. – Te itt maradsz, és ellenőrzöd a hídon zajló eseményeket. Lachance, segíts a kompok bevezetésében! Ha kell, használjátok a robotpilótát, vagy alkalmazatok távirányítást!

– Feltéve, hogy sikerül ráállnunk a rendszerükre – mondta Lachance.

– Tegyük fel, hogy sikerül! Gyerünk, csináljátok! – csattant fel Jordan. Néhány mély lélegzetet vett. Hoop szinte hallotta a gondolatait. *Nem hittem volna, hogy így elcsesződhet a helyzet... Nyugi, most nyugodtnak kell maradnod! Ki ne csússzon a kezdeből az irányítás!* Hoop tudta, a nő arra a három bányászra gondol, akik korábban meghaltak; tudta, Jordan rettegett attól, hogy ismét elveszíthet néhány embert.

Jordan a férfi szemébe nézett. Hoop dühösen ráncolta a homlokát, ám mielőtt bármit mondhatott volna, a kapitány megfordult, és elhagyta a hidat.

Hoop tudta, nem engedhetik meg, hogy a Samson bedokkoljon, vagy ha mégis rákényszerülnek, akkor deaktiválniuk kell a zsilipkapukat, és mindaddig le kell zárniuk a zónát, amíg meg nem bizonyosodnak afelől, hogy biztonságos a megnyitása. A kompok kétszer húsz bányászt vittek le a felszínre, és kétszer húsz másikat kellett visszahozniuk. A műszakot tehát összesen negyven férfi és nő alkotta, ennek ellenére a Marion fedélzetén tartózkodó tíznek kellett prioritást élveznie.

Baxter kommunikációs konzoljához lépett, és újra szemügyre vette a radar kijelzőjét. A Samsont szimbolizáló jel fölött már ott volt a név is. A komp szabályos, előírászerű módon közelített rá a hajóra, szép, ívelt pályán emelkedett ki az atmoszférából, és a nap felőli oldalról került az orbitális pályán haladó Marion irányába.

– Lachance? – kérdezte Hoop a monitorra mutatva.

– Meredeken emelkedik. Jones még mindig a lehető legnagyobb sebességgel halad.

– Szeretne minél hamarabb megérkezni.

– Ez viszont nem stimmel – mormolta Lachance.

– Tessék? – kérdezte Hoop.

– A Delilah. Irányt változtat.

– Baxter! – mondta Hoop. – Nézd meg, merre tart a Delilah!

Baxter megnyomott pár gombot. A monitoron megváltozott az addigi jelzés. A Delilah-t szimbolizáló ábrából kék pontok sorozata nyúlt ki (ezek mutatták, hogy a komp eddig milyen pályán haladt), majd a másik végéből is kivetítődött néhány ív – ezek jelölték a lehetséges irányvektorokat.

– Ki a pilótája?

– Gemma Keech – mondta Welford. – Nagyon jó a csaj!

– Hát, úgy látszik, ma nem annyira. Baxter, beszélünk kell a Delilah-val, vagy látnunk kell, mi történik a fedélzetén.

– Megteszem, amit tudok.

– Rendben. – Hoop kedvelte és tisztelte Baxtert. Furcsa fickó volt, kocsmárosként és mixerként nem mindig remekelt, de amikor a kommunikációs konzol mögé ült, varázslatokra volt képes. Mindenki tudta, ha esetleg valami rosszul sülné el, ő az, aki kapcsolatba léphet az otthoniakkal. Emiatt természetesen a Marion legénységének legfontosabb tagjai közé sorolták.

– Fogalmunk sincs, mi jutott fel a fedélzetükre – mondta Powell. – Bármi lehet...

– Nem azt mondták, hogy a Samsonon csak hatan utaznak? – kérdezte Welford. – Mi van a többiekkel?

Hoop megvonta a vállát. Mindkét kompon húsz ember fért el, meg a pilóta. Ha a Samson félig sincs tele... Tényleg, mi történhetett a többiekkel?

Egy pillanatra lehunyta a szemét, megpróbálta összeterelni a gondolatait.

– Van képünk a Delilah-ról! – jelentette Baxter. Lenyomott pár billentyűt a komputerén, azután bekapcsolta az egyik monitort. – Hang nincs. Nem kaptam választ a hívásomra. Talán...
– Elcsuklott a hangja.

Mindannyian láthatták, mi történik a Delilah belsejében.

A pilóta, Gemma Keech a helyén ült. Az arcát eltorzította a félelem, a száját úgy tátotta ki, mintha sikoltana. Tekintetét az előt-

te lévő ablakra szegezte. Kísérteties látványt nyújtott. A háta mögött árnyékok rángatóztak és forgolódtak.

– Baxter! – suttogta Hoop. – Kamerát!

Baxter ismét lenyomott pár billentyűt. A kép váltott, a monitor azt mutatta, amit a Keech feje mögött és fölött elhelyezett, nagy látószögű, az egész utasteret belátó kamera mutatott.

Mindenütt vér vöröslött.

Három bányász közvetlenül a pilóta mögött térdelt. Ketten könnyűfém ötvözetből készült, rövid nyelű csákányt tartottak a kezükben. Vadul hadonásztak a szerszámokkal, de nem lehetett látni, kit vagy mit akarnak eltalálni. A két csákányos között elhelyezkedő harmadik bányász egy plazmafáklyát emelt maga elé.

– Azt ott nem használhatja! – mondta Powell. – Ha megteszi, akkor... akkor... Mi a lófasz van itt?

A bányászok közül többen is úgy ültek a helyükön, mintha még mindig az üléshez rögzítené őket a biztonsági hevederük. A fejük hátrahajlott, a mellkasukon óriási, véres kráter, egy-egy vörös hússzirom tátongott, amelyek belsejéből csontok, bordák meredtek ki. Az egyik nő hevesen rázkódott, a mellkasából éppen kimászott valami. Valami, ami sima volt és domború, aminek vérmocskos felülete hátborzongatóan csillogott a mesterséges fényben.

A többi bányász a kabin padlóján feküdt, a jelek szerint már nem éltek. Közöttük furcsa alakok cikáztak. Ahogy ezek a valamik bele-belehasítottak, beleharaptak a testekbe, a friss sebekből vér fröccsent a padlóra, a falakra. A mennyezetről is sűrű, nyúlóssá váló vér csöpögött.

Az utaskabin hátuljában három apró alak újra meg újra megrohmozta a lezárt ajtót, ami mögött egy kisebb fülkében egy szűk mellékhelyiség (két fülke és egy mosdókagyló) volt. A jelek szerint az ajtó mögött volt valami, amit a három lény meg akart szerezni.

Méretüket tekintve a lények akkorák voltak, mint egy kisebb-fajta macska. Okkersárga testükön még ott csillogtak természet-

ellenes világrajövetelük nedvességnyomai. Leginkább óriásira nőtt rovarokra vagy skorpiókra hasonlítottak.

A mellékhelyiség ajtaja behorpadt, az egyik oldalán kisebb repedés látszott.

– Az egy kéthüvelykes acéllemezz! – jegyezte meg Hoop.

– Segítenünk kell! – jelentette ki Welford.

– Azt hiszem, ez nem fog menni – mondta Sneddon.

Hoop az első másodpercben a legszívesebben megütötte volna a nőt ezért a kijelentésért, de aztán rájött, Sneddonnak igaza van. Keech néma sikolya is ezt igazolta. Bármi volt is az, amit a bányászok láttak, bármi volt is az, amit a pilóta már tudott, világosan látszott, hogy a Delilah utasain és legénységén már senki sem segíthet.

– Kapcsold ki! – mondta Hoop, ám Baxter képtelen volt teljesíteni a parancsot. A hídon tartózkodó hat személy megdelejezetten bámulta a monitort.

A lények átszakították a mellékhelyiség acélajtáját, befurakodtak a résen. Közben az egyik csákányos bányász előredőlt; úgy zuhant a padlóra, mintha valami kisodorta volna alóla a lábait. A plazmafáklyás férfi jobbra vetődött, vélhetőleg azért, hogy távolabb kerüljön a társától. Egy soklábú valami suhant át a kamera előtt, a különös formájú test egy-két pillanatra eltakarta a képet.

Amikor a test arrébb húzódott, és a kamera újra látott, a plazmafáklya végén már égett a láng.

– Jaj, ne! – nyögött fel Powell.

A vakítóan fehér láng megnyúlt, és végigcsapott a kabinon. A következő pár másodpercben iszonyú sistergéssel lángra kapott az ülésbe kötött bányászok teste. Meggyulladt a ruhájuk, megpörkölődött és kissé folyóssá válva megsült a húsuk. Csupán az egyikük próbált nekifeszülni a hevedereknek, de már az ő mellkasából is kirobbant valami. Az iszonyú körülmények között megszülető lény előrevetődött, és eleven tűzcsóvaként száguldott keresztül a kabinon.

A plazmaláng hirtelen visszafordult, körbevágott, és... mindent beborított a szemkápráztató fehérség.

Baxter gyorsan lenyomott pár billentyűt, visszahozta a másikat, a pilótafülkét mutató képet, amin azt lehetett látni, hogy Gemma Keech teste is lángol. A kommunikációs tiszt bontotta a kapcsolatot. Bár mindaz, amit láttak, olyan volt, mintha egy némafilmet néznének, bár egyetlen hang sem jutott el hozzájuk a kompról, a kép eltűnése utáni csend súlyosnak, szinte fájdalmasnak hatott.

Hoop volt az első, aki megmoccan. Rácsapott az interkom „teljes fedélzet” feliratú gombjára.

– Lucy, nem ereszhetjük be a kompot a dokkba! – mondta a mikrofonba. – Hallasz? A Delilah... A fedélzetén... Lények vannak a fedélzetén! Szörnyek! – Lehunyta a szemét; eszébe jutottak gyermekkori terveit, a szörnyek levadászásával kapcsolatos álmait. – Mindenki meghalt.

– Jaj, ne! – kiáltott fel Lachance.

Hoop ránézett. A francia a radarmonitorra meresztette a szemét.

– Késő – suttogta Lachance.

Hoop halkán káromkodni kezdett, átkozta magát, hogy hamarabb nem jutott eszébe a dolog. Ismét rácsapott a gombra, üvöltözni kezdett.

– Jordan, Cornell! Tűnjetek el onnan! Húzzatok el a dokk közeléből! Meneküljtek! Fussatok, ahogy csak tudtok! – Már csak abban reménykedett, hogy a kapitány és kísérelője meghallja a figyelmeztetést, és komolyan is veszik azt.

Pár másodperccel később rá kellett döbennie, hogy ennek sincs túl nagy jelentősége.

A Delilah belecsapódott a Marionba. Az ütközés, valamint a bekövetkező robbanás ereje valamennyiüket ledöntötte a lábáról.

2

Samson

Minden és mindenki sikoltott.

Vijjogtak a veszélyre figyelmeztető szirénák, leadta jelzéseit a hajó, elsősorban a hajófal sérüléseit figyelő rendszer. Pánikba esett, zavarodott, riadt emberek üvöltöttek. Az összekeveredő hangok háttéréből tisztán hallatszott a hajó mély, panaszos morajlása. A Marion kínlódott, hatalmas teste szinte felőrölte magát.

Ahogy végigterült a padlón, Hoop a kapitányra és Cornellre gondolt. Nem tudta, hogy élnek-e még, vagy már meghaltak, de az adott helyzetben ez nem sokon változtatott. A hídon ő volt a rangidős tiszt. Éppúgy megijedt, mint a többiek, éppúgy lezsibbasztotta a félelem és a tanácstalanság, mint a társait, mégis neki kellett az élre állni, neki kellett meghatározni, mi történjen ezután.

Belekapaszkodott a padlóhoz csavározott ülésbe, feltápászkodott. Fények villódtak. Kábelek, panelek, jelzőlámpák himbálóztak a konzolok és a blokkok előtt, amelyekből kiszakadtak. A mesterséges gravitáció szerencsére még nem szűnt meg. Hoop lehunyta a szemét, mély lélegzetet vett, megpróbálta felidézni a kiképzésen tanultakat. Az egyik felkészítésen végigvettek egy szenáriómodult, aminek során a vezérlőrendszer komoly meghibásodása esetén végrehajtandó feladatokkal foglalkoztak. A kiképzőjük, egy viharvert veterán, aki hét különböző naprendszerben szerzett tapasztalatokat, és három mélyűri felderítő repülésen vett részt, minden egyes mondatát így fejezte be: „És akkor T.R.CS.” Beletelt egy kis időbe, míg Hoop rájött, mit jelent a rejtélyes rövidítés: „És akkor tényleg rácsesztek.”

Hoop tisztában volt vele, hogy egy ilyen típusú és méretű katasztrófának csak az lehet a vége, hogy valóban rácsesznek, még hozzá valamennyien, de ez nem jelentette magától értetődően azt, hogy az embernek feltartott kézzel kellene várnia a halált.

– Lachance! – kiáltotta.

A pilóta már bekötötte magát a legnagyobb ablakkal szemközi konzol elé, a kezét végighúzta a kapcsolókon és karokon. Olyan nyugodtan ténykedett, hogy ha nem üvöltöttek volna a szirénák, ha nem lett volna egyértelmű, óriási a baj, bárki azt hihette volna róla, csak valami rutinszerű gyakorló feladat végrehajtására készül.

– Mi van Jordan kapitánnyal és Cornell-lel? – kérdezte Powell.

– Ezt most hagyjuk! – mondta Hoop. – Mindenki jól van?

– Körbenézett a hídon. Baxter éppen becsatolta magát az ülésbe, de a másik kezét vérző orrára szorította. Welford és Powell egymást támogatva állt a híd hátsó részében, az ívelt fal előtt. Sneddon négykézláb állt a padlón. Reszketett, és minden biztonnyal megsérült, mert a testéből vér csöpögött. – Sneddon?

– Semmi gond! – A nő felnézett. Az arca jobb oldalán és az orrán mély vágás húzódott. A tekintete homályos és zavart volt. Hoop odasietett hozzá, felsegítette. Powell közben előhozta az elsősegélyládát.